VALKOINEN VARTIO

SUOMEN SUOJELUSLIITON
KUUKAUSIJULKAISU

SISÄLLYS:

102

NÄYTENUMERO 1. / JOULUKUU 1930

VALKOINEN VARTIO

NÄYTENUMERO 1.
(KUUKAUSIJULKAISU N:o 5—6)

SUOMEN SUOJELUSLIITON
KUUKAUSIJULKAISU

TOIMITUS: HELSINKI / HEIKINKATU 11 E / PUH. 29846
PÄÄ- ja VASTAAVATOIMITTAJA: *ARNE SOMERSALO*

Valkoinen Vartio.

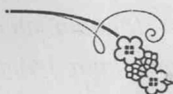
Kommunisminvastainen kansannousu on herättänyt yhteiskuntamme pitkällisestä unestaan ja avannut yksilöidenkin silmät näkemään vihollisen, joka tuhoamme valmistellen Idän kärkijoukkona jo oli tunkeutunut keskuuteemme. Lapuanliikkeen tuloksena on lainsäädäntöämme täydennetty niitä vaatimuksia vastaavaksi, jotka isänmaallisen kansan päätös kommunismin tinkimättömästä tukahduttamisesta sille nykyhetkellä asettaa. Tämä ei kuitenkaan riitä. Vaikka vihollisen pääasemat onkin paljastettu ja äkillisessä, keskitetyssä väkirynnäkössä tuhottu, on se pitkällisessä sodankäynnissä jokaisesta hyökkäyksestä oppia ottaen omistanut itselleen ainutlaatuisen naamioimistaidon, joka sallii sen yhä uudelleen kätketyissä muodoissa keskuuteemme pesiytyä ja parannetuin menettelytavoin salakavalaa myyräntyötään jatkaa.

Suomen Suojelusliitto on jo kahdeksatta vuotta kiinteästi seurannut kommunismin erilaisia ilmiöitä sekä kotona että ulkomailla, asettaen käytettävissään olevat voimat yhteiskunnan palvelukseen siinä muodossa, minkä taistelu tätä liikettä vastaan milloinkin vaatii. Jo puolentoista vuoden ajan on se jäseniään varten toimittanut julkaisua, jonka tehtävänä on ollut, kommunismin vastustamisen kysymyksiä käsitellen, herättää ja pitää edelleenkin valveilla. Monista syistä on tämä työ kuitenkin jäänyt epäsäännölliseksi ja vajanaiseksi. Kansanliikkeen ottaessa valtaisalla voimallaan johdon käsiinsä ovat toiset tehtävät väliaikaisesti astuneet etualalle. Kuitenkaan ei voida kieltää, että kommunisminvastainen valistus- ja herätystyö tänäkin aikana on kaivannut äänenkannattajaa, joka perusteellisemmin kuin päivälehtien ahtailla palstoilla on mahdollista ja pysyvämmässä muodossa jatkuvasti seuraisi Kommunistisen internationalen ja sen eri nimillä kulkevien alaosastojen julkista

ja salaista toimintaa, yhteiskuntaa varoittaen ja valveillapitäen. Nyt, kun kansanliikken voitto on vakiinnutettava, on tällainen julkaisu välttämätön. Ottaen täyden askelen eteenpäin tahtoo Suomen Suojelusliitto omalta osaltaan auttaa sen saavutusten turvaamisessa ja täydentämisessä, korvaten jäsenjulkaisunsa kuukausittain ilmestyvällä yhteiskuntapoliittisella aikakauslehdellä.

"Valkoinen Vartio" tahtoo suurelle isänmaalliselle yleisöllemme asiantuntijain opastuksella osoittaa yhteiskunnallisen rintamamme heikkoudet ja murroskohdat, joista kommunismi henkiystävineen sitä edelleenkin uhkaa. Seuraamalla myös tilanteen kehitystä Venäjällä, hävittävien voimien keskusahjossa, ja ulkomailla niitä vastaan käynnissä olevaa taistelua toivoo se edistävänsä silmien avautumista meilläkin lopullisen voiton pääehdolle. Vain yhteiskuntaa puolustavien voimien yleismaailmallinen luja liittoutuminen ja jatkuva, määrätietoinen yhteistoiminta voi pysyvästi nujertaa vihollisen ja pelastaa uhatun länsimaisen kulttuurimme. Tämä ajatus ei ole uusi, vaan yhtä vanha kuin koko kommunisminvastainen taistelukin. Mutta sen muuttaminen hedelmälliseksi teoksi vaatii vielä paljon työtä.

Astuessaan nyt näytenumerollaan, jota toinen vielä tämän kuun aikana seuraa, vartiopaikalleen, odottaa "Valkoinen Vartio" aktiivista kannatusta kaikilta niiltä isänmaallisilta kansalaisilta, joille kommunismin murskaaminen ei ole vain sanain helinää ja puoluekeinottelua, vaan totinen ja välttämätön tehtävä. Täysi, varjostamaton valo on suunnattava hämäriin nurkkiin, joissa maanpetos juoniaan päämme menoksi punoen edelleenkin piileskelee, uusiin hyökkäyksiin valmistautuen. Valkoisessa Suomessa, joka on vapaudestaan raskaan veriveron maksanut, älköön maan viholliselle löytykö paikkaa, mihin hän päänsä kallistaisi. Punaisella ajatuksella ei saa olla tilaa Rajajoen tällä puolen — siinä valkoisen armeijan testamentti kansallemme, joka on pyhänä pidettävä. Siinä myös tunnuslause, jonka ympärille "Valkoinen Vartio" tahtoo kansamme koota.

Piirileikikiksikö?

Viime heinäkuun 31 päivänä antoi sisäasiainministeriö määräyksen tutkimuksen suorittamisesta Suomen Ammattijärjestön ja sen jäsenyhdistysten lainvastaisesta toiminnasta. Tutkimuksen suorittaja, varatuomari Fröjdman, totesi sitten selostuksessaan ministeriölle, että Aj:n tarkoitusperät sen sääntöjen 2 §:n mukaan olivat puhtaasti taloudellisia ja sivistyksellisiä ilman että niihin sisältyi minkäänlaista poliittista toimintaa ja vielä vähemmän sellaista, joka olisi tarkoittanut laillisen yhteiskuntajärjestyksen kumoamista. Näistä päämääristään huolimatta oli järjestö kuitenkin pian perustamisensa jälkeen alkanut osoittaa vallankumouksellisia harrastuksia, muodostuen lopuksi siksi elimeksi, jonka kautta kommunismia on koetettu ja onnistuttukin kansaamme kylvämään. Jo „Suomen sosialistisen työväenpuolueen" perustavassa kokouksessa Helsingissä toukokuussa 1920 oli päätetty, „että kun puolueen päämäärän saavuttamiseksi työväen oli mahdollisimman voimakkaasti järjestäydyttävä, erityistä painoa oli pantava *työväen ammatilliseen järjestäytymiseen,* jos se tapahtui väärentämättömän luokkataistelun merkeissä." Tämä päätös oli sitten ollut johtavana lankana kommunistien toiminnalle työväen ammatillisessa liikkeessä, joka tunnetusti johti Aj:n täydelliseen valtaukseen.

Sen perusteella, mitä tutkimuksessa on ilmi tullut, jätti varat. Fröjdman 27. 9. Helsingin raastuvanoikeuteen haastehakemuksen vaatien virallisena syyttäjänä Aj:n, sen jäsenyhdistysten ja osastojen lakkauttamista. Juttu tulee esille ensi helmik. 3 p:nä. Kaikkiaan vaaditaan noin 1,200 yhdistyksen lakkauttamista. Tästä riippumatta on sisäasiainministeriö päätöksellään syysk. 30 p:ltä jo toistaiseksi kieltänyt Aj:n, sen liittojen ja osastojen toiminnan jatkamisen. Sekä lakkautusvaatimus että toimintakielto koskevat sellaisiakin liittoja ja osastoja, jotka sos. demokraattisen enemmistönsä päätöksestä jo tätä ennen olivat eronneet Aj:stä, mutta joiden toiminta siitä huolimatta on ollut kommunistista.

Kuten tunnettua ovat sos.demokraatit, saatuaan lähdön Aj:n keskustoimikunnasta, viime keväästä alkaen olleet ankarassa työssä oman, uuden ammattijärjestönsä perustamiseksi. Heidän hallitsemansa liitot ja paikallisosastot ovat vanhasta Aj:stä eroten liittyneet vastaperustettuun „Suomen Ammattiyhdistysten Keskusliittoon" — „SAK." — joka länsimaista suuntaansa osoittaakseen on yhtynyt Amsterdamin internationaleen. Näin pitkälle on kaikki hyvin. Suomalainen porvari, joka ei suinkaan tahdo kieltää työväeltä järjestäytymisoikeutta, kunhan se vain tapahtuu laillisen yhteiskuntajärjestyksen puitteissa, on jo rien-

tänyt toivottamaan onnea uudelle järjestölle. Toukokuussa kirjoitti erään porvarillisen puolueen pää-äänenkannnattaja:

„Nyt on sosialidemokraattienkin kärsivällisyys loppunut. He olivat tulleet vakuutetuiksi, että *yhteistyö kommunistien kanssa on ammatillisellakin alalla mahdotonta ja tuloksetonta.* (Harv. meidän.) — Sosialidemokraattisen ammattijärjestön perustamista on pidettävä ammattiyhdistysliikkeessämme ja yleensä sisäisissä oloissamme yhtenä tervehtymisilmiönä. Jos sen onnistuisi koota kannattajikseen kommunistisiinkin ammattiliittoihin vielä toistaiseksi kuuluvia työläisjoukkoja, merkitsisi se kommunismin vastaavaa heikkenemistä ja toivottavasti työolojen tervehtymistä tässäkin suhteessa."

Erikoista luottamusta herätti porvarissa se seikka, että uusi ammattijärjestö julistautui poliittisesti puolueettomaksi. Hänen iloaan tosin vaimensi epämääräisyys, joka ilmeni tämän suhtautumisessa työmaaterroriin. Kyselyt tämän pykälän todellisesta sisällöstä paljastivat, että sosialidemokraattienkin aikomuksena oli tunnettuun kommunistiseen tapaan terrorisoida suojeluskuntalaisia ja vapaussodan osanottajia. SAK:n poliittinen puolueettomuus osoittautui siis jo tässä tyhjäksi sananparreksi. Tämän jälkeen oli jo vaikeata löytää periaatteellista eroa uuden ja vanhan järjestön välillä, joka viimemainittu myöskin oli sääntöjensä 2 §:ssä vaalinut puolueettomuutta — paperilla.

Vain muutama päivä sitten julkaisi eräs päivälehti „ensi käden tietoja" kommunistien toiminnasta SAK:ssa. Näissä tiedoissa myönnettiin, että kommunistit koettavat vallata työväenjärjestöjä sisältä päin, „vaikkakin huonolla menestyksellä. Sosialidemokraatit eivät ainakaan toistaiseksi ole sallineet tunnettujen kommunistien päästä vaikutusvaltaisiin asemiin järjestöissään, *vähemmän tunnettuja kommunisteja on kylläkin otettu mukaan.* Muuten esiintyy pitkin linjaa kommunistien riveissä luopioita ja havaitaan kääntymystä sosialidemokraattien puoleen".

On todellakin vaikeata sanoa, mikä näissä „ensi käden tiedoissa" on enimmin vallalla, asian tuntemattomuusko vai naivisuus. Melkein samalla tavalla rauhoitettiin suurta yleisöä menneinäkin vuosina, kommunismin askel askelelta vallatessa ammattijärjestön. Ja kun sisäinen taistelu kommunistileirissä moskovalaisten „huitojain" ja avaramielisempien „hoipertelijain" välillä sitten syttyi, oltiin samoin jo valmiit riemuitsemaan „hajaannuksesta", ennustellen joukkojen luopumista kommunistisista johtajistaan. „Ensi käden" taholta odottaisi toki vakavampaa ja tosiasioihin enemmän syventyvää arvostelua.

Ennenkuin ryhdymme käsittelemään kommunistisia ilmiöitä uudessa ammattijärjestössä huomautettakoon, että sen suhde työmaaterroriin jo nyt on käytännössäkin tyydyttävästi todettu. Viime keväänä jätettiin sosialiministeriöön 31:n „Suomen ravinto- ja nautintoainetyöväen liiton"

eri osaston ilmoitukset näiden yhdistysten merkitsemistä varten yhdistysrekisteriin. Niiden sääntöjen 5 §:n 2 momenttiin oli otettu määräys, jonka mukaan jäsen erotetaan, jos hän kuuluu todistettavasti johonkin „porvarilliseen aseelliseen järjestöön“. Tämä sosialidemokraattinen liitto, jonka päälinnakkeena tietenkin on oikeistososialistien hallitsema ja porvarien tukema Elanto, erosi heinäkuussa vanhasta ammattijärjestöstä. Sosialiministeriö on evännyt rekisteröimisen, jota paitsi yleinen syyttäjä Helsingin raastuvanoikeudessa on vaatinut koko liiton lakkauttamista. Jos tämän jälkeen meillä vieläkin olisi illusiooneja SAK:n suunnasta, vapauttaa meidät niistä sen puheenjohtaja, sosialidemokraatti Edv. Huttunen, joka haastattelussa Suomen Sosialidemokraatille 1. 11. on lausunut: „En usko, että niillä erikoistoimenpiteillä, joihin nykyisen epäedullisen poliittisen tilanteen vallitessa valtiovallan taholta on ryhdytty, m. m. suunnittelemalla *työmaaterrorin poistamisen* nimessä uusia kuristuslakeja, tulee olemaan hyvinkään suurta merkitystä, vaikkapa ne nyt tällä kertaa saattavatkin aiheuttaa meille vaikeuksia.“ Terroria aiotaan siis laeistakin huolimatta jatkaa.

Mitä kommunistien ja sosialidemokraattien keskinäisiin suhteisiin tulee, on sekin viimemainittujen kohdalta jo kauan ollut selvä. Muistammehan, kuinka Suomen Sosialidemokraatti, kommunistien sisällissodan puhjetessa, seireenien sävelin mairitteli „hoipertelijoita“ sosialidemokraattien ainoaan autuaaksitekevään helmaan. Päähuilua soitteli „Sasu punanen“, joka ei enää nähnyt mitään eroa nyt kuritushuoneeseen tuomitun Pekkalan ja oman itsensä välillä. Piikkilankaesteet hajoitettiin sosialidemokraattisten juoksuhautain edestä. Miten kommunistiselta rintamalta siihen vastattiin, sitä me emme täällä kotimaassa — kommunistilehtien lakkauttamisen takia — ole saaneet kuulla. Mutta nyt kaikuu ääni lahden takaa.

Ruotsin hoipertelijain pää-äänenkannattaja „Folkets Dagblad Politiken“ on viime aikoina esiintynyt myös suomalaisten „toverien“ puhetorvena ja avomielisesti selvitellyt heidän aikeitaan ja päämääriään. Eräs meikäläinen kommunisti V—i kirjoittaa siinä marraskuun 11 p:nä ammatillisesta liikkeestä m. m. seuraavaa:

„Työläiset ovat päässeet yksimielisyyteen uudesta ammattiyhdistysliikkeestä. Sosialidemokraateilla on nyt enemmistö. Ei kuitenkaan tiedä kuinka kauan. Meidän suunnallamme on suuria mahdollisuuksia. Mutta voidaan pitää varmana, että jos me joskus saamme enemmistön, ei se missään suuremmassa mitassa tule muuttamaan järjestöoloja. Me asetamme rehellisesti luokkataistelun ammattiyhdistysliikkeen perustaksi. Tällä perustalla me työskentelemme liikkeessä ja olemme valmiit vastustamaan kaikkia niitä, jotka tahtovat työskennellä vain hajoittamisen puolesta. Mutta meidän työmme ammattiyhdistysliik-

keessä tällä perustalla ei merkitse minkäänlaista yhteistyötä sosialidemokraattien kanssa poliittisella alalla. Meillä on poliittiset linjamme, jotka ovat aivan päinvastaisia kuin sosialidemokraattien. Me työskentelemme *vallankumouksellisen sosialistisen puolueen hyväksi,* jota Suomen työläiset itse hallitsevat. — Mutta me olemme vakuutettuja siitä, että se päivä koittaa, jolloin meillä on sekä puolue että työtätekevien joukot puolellamme. Nykyhetkellä on työ ammatillisella alalla tärkein.“

Päämäärät ovat siis aivan selvät. Kysymys on vain siitä, miten ne saavutetaan. Jos ammattijärjestöstä toivotaan välinettä poliittiselle toiminnalle, kuten kirjoituksesta käy esille, edellyttää se tietenkin vaikutusvaltaista asemaa järjestössä. Toimitsijapaikat siinä ovatkin jaetut mitä suloisimmassa yhteisymmäryksessä. Jo kesällä havaittiin, että muutamia „järjestäjäin“ s. o. kiihoittajain paikkoja luovutettiin kommunisteille. F. D. P. kertoo meille nyt kirjoituksessa joulukuun 1 p:nä, että „Lapuan terrori ei pysty estämään ammatillista (kommunistista) työtä“, kiirehtien ilmoittamaan, että metallityöläisten ammattiliiton perustavassa kokouksessa marraskuussa „toimeenpanevan komitean jäseniksi valittiin työläisiä vasemmistosiiveltä (kommunisteista) kuin sosialidemokraattejakin. Puheenjohtajaksi valittiin sosialidemokraatti. Sitten oli valittava sihteeri. Vasemmistosiivellä oli kandidaatti, mutta tämän kannattajat toimeenpanevassa komiteassa asettuivat väärinkäsityksessä vastustamaan hänen vaaliaan. Siten tuli sosialidemokraatti tälle paikalle. *Mutta korjaus tulee tapahtumaan ensimmäisessä mahdollisessa tilaisuudessa.*“ (Harv. meidän.)

Samaan suuntaan kerrotaan rakennustyöläisten kokouksesta. „Todellisessa yhteishengessä valitsi toimeenpaneva komitea työläisiä molemmista poliittisista ryhmistä: 4 vasemmistosiiveltä (n. k. opportunisteja) ja 6 sosialidemokraattia, mutta nämäkään eivät ole poliitikkoja. — Uuden liiton sääntöjen mukaan asettaa tp. komitea sihteerin. Mutta jo ennen puheenjohtajan vaalia, jota jopa sosialidemokraatitkin ankarasti arvostelivat syystä että hän kuuluu oikeistoon, lausuivat monet edustajat toivomuksenaan, että toveri Uno Nurminen, vasemmistosiiven tunnettu jäsen ja puheenjohtaja vanhassa liitossa, olisi valittava sihteeriksi. Hänet valitaan muodollisesti ja virallisesti lähipäivinä. Hän on suorittanut *pääasiallisen järjestelytyön* uudessa liitossa (harv. meidän). — Työläiset ovat nyt kääntäneet selkänsä „järjestymättömyyden“ kannattajille („huitojille“) ja *suuret joukot Kominternpuolueen vaikutuksen alaisesta ryhmästä liittyvät uusiin ammattiliittoihin* (harv. meidän)“.

Kun vielä saamme lukea Amsterdamin internationalen tiedonantolehdestä — luonnollisesti Suomesta lähetetyn — artikkelin, jossa ker-

rotaan sosialidemokraattien pyrkivän ammattiyhdistysliikkeen yhtenäistyttämiseen, mutta että „*maassa vallitseva poliittinen terrori on estänyt ammattiyhdistysliikkeen toiminnan*“, niin tiedämme nyt heidän asettuvan täysin myönteiselle kannalle vanhan ammattijärjestön vallankumouksellisenkin toiminnan suhteen ja pitävän sen rikollisen kiihoituksen lopettamista täysin lainmukaisin keinoin vain — poliittisena terrorina. Meidän on todettava, että uusi sosialidemokraattinen ammattijärjestö SAK:

1. on vain sikäli puolueeton, että se vanhasta, lakkautusuhan alaisesta kommunistisesta ammattijärjestöstä ottaa hoiviinsa puolueväriin katsomatta jokaisen liiton, yhdistyksen ja yksityisen jäsenen, tai järjestää uudelleen oman nimikilpensä takana sellaiset liitot tai yhdistykset, joiden suhteen lakkautuspäätöstä voidaan pitää varmana, jo ennen niiden hajoittamista,

2. on ottanut päätehtäväkseen *poliittista* laatua olevan luokkataistelun, löytäen tässä suhteessa — vastoin porvarillisia oletuksia — yhteistyön kommunistien kanssa mahdolliseksi ja tulokselliseksi,

3. hyväksyy täydellisesti kommunistisen ammattijärjestön harjoittaman työmaaterrorin, sovelluttaen sitä itsekin kaikkiin niihin työläisiin, jotka eivät tunnusta marxilais-leniniläistä oppia,

4. on hyväksymällä kommunisteja liittojensa sihteereiksi käytännössä jo luovuttanut heille järjestely- ja valistustyön ohjakset ja sen lisäksi tp. komiteoissakin turvannut heille jatkuvan sanavallan. Se ei aio hyväksyä oikeistososialisteja (tannerilaisia) johdossaan, vaan — yhteistyötä kommunistien kanssa silmälläpitäen — valitsee sinne mahdollisimman punaisia sosialidemokraatteja.

„Ammattijärjestö on kuollut — eläköön ammattijärjestö!“ Täydellä syyllä on kysyttävä, onko kommunistien julkinen, „ammatillisen“ työn varjolla harjoitetun toiminnan lopettaminen menossa piirileikiksi? Pitäisihän meillä jo olla kokemusta siitä, miten he säännöllisesti, vain uusia järjestöjä perustamalla, ovat pujahtaneet valtiovallan nuotasta. Muistamme „Suomen sosialidemokraattisen nuorisoliiton“ jonka jutun vielä ollessa syytteessä, jo oli syntynyt „Suomen sosialistinen nuorisoliitto“, ja tämänkin joutuessa lakkautukseen, „nuorten tyäläisten opintoyhdistykset“. Lähes kymmenen vuotta ovat kommunistit saaneet rauhassa harjoittaa maanalaista myyräntyötään Matti Paasivuoren y. m. sosialistien leveän hameen alla. Sallitaanko tuon ilveilyn nyt uudistua?

Kommunistisen „hoipertelijan“ päämäärä on sama kuin „huitojankin“. Menettelytavat, joista riita on syntynyt, eivät myöskään eroa toisistaan missään sellaisessa kohdassa, että sen kautta yhteiskunnalle toinen tulisi toista vähemmän vaaralliseksi. Molemmat hyväksyvät

Kominternin maanpetollisen ohjelman täydessä laajuudessaan ja sen velvoitukset rikolliseen illegaaliseen toimintaan sitovat samalla tavalla molempia. Minkä lipun alla kommunisti kulkeneekin — hoipertelijan, sosialidemokratian — tulee hän aina harjoittamaan rikollista, yhteiskuntaa vastaan tähdättyä propagandaa, jonka jäljissä luokkaviha ja kansalaissota versoavat. Järjestö joka on valinnut itselleen kommunistisen sihteerin tai järjestäjän, on vallankumouksen koulu. Sellainen on lain nimessä lakkautettava. Kansanliike on antanut esivallalle miekan. Älköön se sitä nyt turhaan kantako!

"VALKOINEN VARTIO"

ilmestyy tammikuusta alkaen kerran kuukaudessa 32-sivuisena julkaisuna. Se jaetaan ilmaiseksi Suomen Suojelusliiton kaikille **vakinaisille** jäsenille. Tilaushinnat eijäsenille

1/1 vsk. 40: —, puolivuosik. 20: —, ulkomaille 1/1 vsk. 50: —. Irtonumeron hinta 5: —.

Työttömyyskassat.

Eräs kommunistilinnoitus.

Kirj. E. S.

Porvarillisella taholla vallitsee ylipäänsä täydellinen tietämättömyys vasemmiston järjestöistä, niistä keinoista, joilla näihin vedetään joukkoja, järjestöjen jäsenehdoista ja taistelukeinoista. Tämä tietämättömyys on niin suuri, että valtion viranomaisetkin voivat vuosikausia olla yhteistoiminnassa yhteiskuntaa vastaan häikäilemättömästi toimivien järjestöjen kanssa, jopa pyytää näiltä lausuntojakin, kunnes jokin ehkäpä hetkellisestä ylimielisyydestä johtuva kohtelu liiaksi loukkaa viranomaisten itsetuntoa ja saa heidät lopettamaan välit, tai ainakin huomattavasti kylmenemään. Näin kävi sosialiministeriön, joka kommunistien "puolue-elimeltä", Suomen ammattijärjestöltä pyysi ehdotuksia ja lausuntoja kunnes ammattijärjestö edustajien asemasta lähetti asiatytön vastauksineen ministeri Mannion kutsumaan neuvotteluun. Ja tästä tietämättömyydestä, elämästä syrjässä pysymisestä on myöskin johtunut se hämmästyttävä seikka, että kommunistit ovat voineet vallata järjestön toisensa jälkeen ja käyttää niitä puolue-eliminä ilman että valtiovalta olisi edes pikkusormella puuttunut näiden toimintaan, vaikkapa tämä olisi ollut kuinka paljon tahansa lakia ja hyviä tapoja loukkaava ja päämääränä maamme yhdistäminen Neuvosto-Venäjään.

Edelleen ollaan nykyään siinä käsityksessä, että kommunistiset järjestöt nyt on lakkautettu ja maa puhdistettu kommunistien julkisesta toiminnasta. Se on täydellinen erehdys. Valtion viranomaisten — kuten näyttää — hiljaisella suostumuksella ja viranomaisten ollen asiasta täysin tietoisia sosialiministeriötä myöten sallitaan edelleenkin julkisen valvonnan alaisissa työnvälitystoimistoissa, jotka lisäksi saavat valtion avustusta, kuten Tampereella, tiedusteluja siitä, kuuluvatko työnhakijat tällaisiin kommunistisiin järjestöihin! Näin ollen katsomme tarpeelliseksi selostaa isänmaallista yleisöä varten työttömyyskassojen muodostamista, toimintaa ja sosialiministeriön suhtautumista niihin.

Mitä laki määrää.

Eri alojen työläiset ovat liittyneet yhteen ammatittain, joilla on ammattiosastoja eri paikkakunnilla, missä sen alan työläisiä on huomattavampi määrä. Paikallisosastot ovat n.s. perusjärjestöjä, joiden kautta jäsenet otetaan, ja jotka sitten muodostavat *ammattiliiton.* Eri ammattiliitot muodostavat lopulta yhteisen järjestön: Suomen ammattijärjestön. Tämän lisäksi voivat eri työpaikkojen kaikki työläiset liittyä yhteen työ-

paikkajärjestöiksi eli työhuonekunniksi. Myöhemmin muodostettiin kommunistien toimesta ammattiosastojen varjolla kommunistisiksi puolue-elimiksi n.s. teollisuusneuvostoja, joita viime vuosina ilmestyi kuin sieniä sateen jälkeen.

Useiden liittojen yhteyteen perustettiin *työttömyyskassoja*, joista työläiset työttömiksi jouduttuaan saivat joko matka-avustusta tai työttömyysapua päivärahan tai vuokran muodossa. Tällainen työttömyyskassa onkin parhaimpia houkutuskeinoja järjestöön liittymiseksi, sillä kaikilla aloilla on työttömyysuhkaa olemassa ja työttömyys on työläisten taloudellisen vakavaraisuuden ja edistymisen pahin vihollinen.

Meikäläinen työttömyyskassajärjestelmä on alkuisin vuodesta 1919 ja rakentuu n. s. Ghentin eli belgialaisen järjestelmän pohjalle. Sen mukaan ovat kassat vapaaehtoisia ja voivat toimia työväen ammatillisten liittojen yhteydessä kunhan kassan toiminta on tarkkaan eroitettu yhdistyksen tai liiton muusta toiminnasta ja siitä tehdään erityiset tilit. Kassa maksaa etukäteen työttömille avustuksen, joka ei saa olla yhtä markkaa pienempi eikä kymmentä markkaa suurempi matka-, päivä-, tai vuokra-avustuksen muodossa, perien siitä puolivuosittain valtiolta valtion osuuden avustukseen, joka on kaksi kolmasosaa perheellisille annetusta ja puolet perheettömien avustuksesta. Kassan hallintokustannuksiin ei anneta mitään.

Kassoja koskeva asetus on annettu marraskuun 2 päivänä 1917. Sen ensimmäisessä pykälässä määrätään äsken mainitsemamme *ehto kassan toiminnan erillään pitämisestä liiton muusta toiminnasta,* mutta lisäyksenä on vielä, että *kassa, joka täyttää asetuksessa säädetyt ehdot,* saa apurahaa yleisistä varoista alempana olevien määräysten mukaan. Seuraavissa pykälissä säädetään m. m. mitä sääntöjen tulee sisältää, kassaan pääsemisen ehdot y. m. Sen 6 § sisältää oikeuden, joka on käynyt osalle kassojen jäseniä varsin kohtalokkaaksi, kuten myöhemmin näemme, kuuluen seuraavasti. „Työttömyyskassalla on oikeus ryhmittää osakkaansa ammatin, kassan osakkaana oloajan, työpalkan, asuinpaikan, perheolojen tai muiden perusteiden mukaan sekä eri ryhmille määrätä eri suuret osakasmaksut ja avustukset."

Avustusta voidaan saada 90 työttömyyspäivältä. Jos osakas 36 peräkkäin seuraavan kuukauden aikana on saanut korkeimman sallitun avustuksen, täytyy hänen maksaa säännölliset maksut 12 kuukauden aikana, ennenkuin jälleen voi saada uutta avustusta.

Avustusta ei saa antaa lakossa tai sulussa oleville osakkaille, sillä saaden valtion avustusta tulee kassan olla *puolueeton työtaisteluissa,* eikä liioin sairaille tai työkyvyttömille, koska avustus tällaisissa tapauksissa kuuluu sairaskassoille, eikä osakkaille, jotka kassan hallituksen harkinnan mukaan ovat pätevättä syyttä eronneet työstään taikka

pätevällä syyllä siitä erotettu, eikä osakkaalle, joka ilman kassan hallituksen hyväksymää syytä kieltäytyy vastaanottamasta hänelle tarjottua, hänen kykyänsä tai ammattitaitoansa vastaavaa, työlakosta tai työsulusta vapaata työtä, josta maksetaan tariffisopimuksen mukainen tahi, ellei tariffisopimusta ole, avustusta anovan työssä paikkakunnalla tavallinen palkka.

Säännöissä määrätään edelleen, että niillä paikkakunnilla, joissa on työnvälitystoimisto tai asiamies, tai järjestön oma työnvälitys, maksetaan avustus ainoastaan, jos tällaisen elimen puolesta voidaan todistaa, ettei asianomaiselle ole voitu hankkia yllämainituilla ehdoilla työtä.

Vielä on määräys siitä, että *ellei kassaa hoideta lain ja sääntöjen mukaan, voi tarkastusviranomainen määrätä asian otettavaksi käsittelyn alaiseksi lähinnä seuraavassa varsinaisessa tai ylimääräisessä kassan kokouksessa ja ellei kassa ryhdy toimeen korjaamaan huomattuja epäkohtia, voidaan apurahojen saanti kieltää, kunnes korjaus on tehty.*

Jottei joku kassan osakas varattomuuden vuoksi kadottaisi oikeuttaan kassan avustukseen, on asetuksen 23 §:ään otettu määräys, että jos kunta maksaa osakkaan puolesta hänen osakasmaksunsa tai osan siitä, ei tämä avustus tuota vaivaisavun saamisesta aiheutuvia seuraamuksia.

Asetus antaa siis viranomaiselle mitä laajimmat oikeudet väärinkäytösten, puoluevallan ja mielivallan ehkäisemiseksi sekä kassan puolueettomuuden ylläpitämiseksi. Asetusta lukiessa tuntuu melkein mahdottomalta, että kassoista olisi voinut muodostua kommunistien taisteluelimiä tai että näiden varoja olisi voitu käyttää kommunistisen toiminnan edistämiseksi tai kassojen toimintaa valkoisen työvoiman sortamiseksi. Ja selvää on, että tällainen on ollut mahdollista ainoastaan viranomaisten aktiivisella tai passiivisella myötävaikutuksella. Seuraavassa kirjoituksessa saamme tutustua tähän hämmästyttävään tosiseikkaan. *Nämä vääjäämättömät todisteet kertovat meille myöskin selvästi, että kaikki lainsäädäntötoimenpiteet kommunismin kukistamiseksi ovat turhat, niinkauan kuin meillä osa virkamiehistöä, korkeissa luottamustehtävissä olevia myöten, joko tietämättömyydestä tai pelosta ei käytä lain antamaa oikeutta väärinkäytösten estämiseksi ja kommunistisen toiminnan lopettamiseksi.*

(Jatkuu)

Kommunistinen metsätalous Kauko-Karjalassa.

Kun kommunistiset metsänhakkuusuunnitelmat kuluvaa vuotta varten Kauko-Karjalassa tulivat meillä tunnetuiksi, huomautettiin lehdistössämme, että sellainen hakkuumäärä jo tuntuvasti ylittää sikäläisten metsien vuotuisen kasvun, joten nyt ilmeisesti on kysymyksessä tämän, vain paperilla autonoomisen „neuvostotasavallan“ ainoan arvokkaan kansallisomaisuuden tunnoton raiskaus. Silloin tuotiin julki sekin epäilys, ettei heimokansamme paljoakaan hyötyisi tästä suuresta rahaksimuutosta, vaan että siten hankitut varat pääasiallisesti valuisivat neuvostovaltiaitten pussiin Moskovassa. Kauko-Karjalan „presidentti“ Gylling tarttui silloin kynään, yrittäen „Punaisessa Karjalassa“ torjua nämä kiusalliset väitteet. Hän epäonnistui tässä siitäkin huolimatta, että hän — Stalinin 5-vuotissuunnitelman käsittelylle antaman ohjeen mukaan — lykkäsi tilastonkin „sosialistiselle raiteelle“, s.o. väärensi sitä voimien mukaan.

Vaikka kaikki neuvostovenäläiset tilastotiedot v:sta 1929 alkaen ylämainitun ohjeen takia ovat suurimmassa määrässä epäluotettavia, antavat neuvostolehdissä julkaistut numerot jonkinlaisen pohjan asiallisellekin arvostelulle. Varsinkin n. s. „itsekritiikki“ paljastuksineen vallitsevista epäkohdista auttaa meitä paljon totuuden löytämisessä. Viisivuotissuunnitelma sellaisenaan on taas aikaisemman luotettavan tilaston valossa helpommin arvosteltavissa.

Virallisten tietojen mukaan tekee Kauko-Karjalan metsäala 14,797,236 ha., josta käyttökelpoista kasvullista metsämaata on 9,602,569 ha. Kun viljelykset peittävät vain 22,491 ha., käsittää käyttökelvoton ala, suot y. m. hylky- ja joutomaat, siis yli kolmanneksen koko alasta. Tilastosta käy myös ilmi, että Metsähallinnon hoidossa olevasta 7,080,764 ha:sta on yli 4 % eli 285,091 ha. palanutta ja autioksi jäänyttä metsää. Näin on valtion metsistä kaikkiaan 38 % metsätalouden kannalta hyödytöntä alaa.

Puulajien mukaan on havumetsää kaikkiaan noin 95 %, mistä mäntymetsän osalle tulee 65 % ja kuusimetsän 30 %. Ikäluokkiin nähden kuuluu suurin osa metsistä kypsyneisiin ja yli-ikäisiin. Nuorta metsää on yleensä hyvin vähän:

	Kypsyneitä ja yli-ikäisiä	Keski-ikäisiä	Nuoria
Mäntymetsää	71 %	21 %	8 %
Kuusimetsää	64 %	27 %	9 %

Tästä johtuu, että metsien lisäkasvu on *hyvin alhainen.* Maa-asiain kansankomisariaatin kertomuksen mukaan v:lta 1927 vaihtelee vuotuinen lisäkasvu 0,15—0,25 kuutiosyleen desjatiinalla, ollen desjatiinalla keskimäärin korkeintaan 0,17 kuutiosyltä eli 0,97 m^3 hehtaarilta. Vertailun vuoksi mainittakoon, että se Suomessa saman tilaston mukaan on arvioitu 1,9 m^3:ksi.

I. A. Kischenko on aikoinaan tehnyt tarkkoja laskelmia puuvarastosta 31,250 desjatiinan suuruisella puunluovutusalueella. Kauko-Karjalan kaikkien metsien nykyinen keskimääräinen vuosituotanto olisi niiden mukaan seuraava:

	Vuotuinen hakkuu-ala (desjat.)	Keskimääräinen mahdollinen vuosituotanto							
		Saha- ja suurikokoisia rakennuspuita		Pieniä rakennus- y.m. puita		Halkoja			Kaikkiaan syltä pinomittaa
		Mänty	Kuusi	Mänty	Kuusi	Mänty	Kuusi	Lehtipuita	
Kaikkiaan	16015	67392	17323	48547	69475	65210	62101	39218	369266
1 desj:aa kohti. .		4,2	1,1	3,0	4,4	4,1	3,9	2,4	23,1
Prosenteissa....		18,2	4,7	13,1	18,9	17,6	16,8	10,6	100

Keskimääräisestä mahdollisesta vuosituotannosta, prosenteissa laskettuna, olisi silloin saha- ja rakennustukkeja 22,9 %, pienikokoisia rakennuspuita ja muuta puuainetta 32 % ja halkoja 45,1 %. Kun vuotuinen lisäkasvu on 6,868,341 m^3, antaa tämä melko hyvän pohjan Kauko-Karjalan nykyisen metsätalouden arvostelulle.

Huomattava on kuitenkin, että tosiasiallista kysyntää esiintyy vain suurikokoisille rakennus- ja sahatukeille. Pienemmät rakennuspuut ja muu pienikokoisempi puutavara valmistetaan kokonaan haloiksi, jotka töintuskin tuottavat kustannuksensa tai myydään jopa tappiollakin. Metsänhakkuulohkoista omaavat luonnollisen kysynnän vain sellaiset, jotka käsittävät suuremman määrän tukkipuita. Ellei niitä ole suuremmassa määrässä, menee lohko kaupaksi vain siinä tapauksessa, että se sijaitsee uittojokien tai rautatien lähistöllä. Näin oli v. 1927 Maa-asiain kansankomisariaatin vuosikertomuksen mukaan saatu menekkiä vain 58 %:lle vuotuisesta hakkuualasta.

Ottaen vielä huomioon, että Kauko-Karjalassa noin 70 % metsistä on kypsyneitä ja yli-ikäisiä, joudutaan *paljaaksihakkuun* vallitessa verrattain vähäisen määrän takia kypsynyttä metsää (22,9 % puuaineesta) hävittämään tavattomia määriä nuorta metsää (77,1 %). Tämän johdosta huomauttaakin metsäspesialisti Damberg julkaisun: „Karjalan talous ja tilasto" n:ossa 1 v:lta 1928, että „tämä vertaus kävisi aivan kauhistuttavaksi, jos emme laskisi noita määriä kiinteässä puuaineessa,

vaan kappaleluvun mukaan, jolloin saisimme seuraavan kuvan: *muutaman kymmenen yli-ikäisen ja kypsyneen puun takia meillä hakataan tuhansia kypsyviä ja nuoria puita.*"

Jos paljaaksihakkuu täten Kauko-Karjalan oloissa on mitä järjettömintä haaskausta, ei asian laita ole ollut paljoa parempi käytännössä olevan karsintahakkauksenkaan suhteen. Metsistä on valittu kaikki suurimmat ja arvokkaimmat puut, jättäen kaikki vialliset, lahonneet, ontot, pystyyn kuivaneet ja kuivuvat puut tartuntaa levittämään — puhumattakaan siitä vahingosta, jonka ne aiheuttavat hidastuttamalla suurella koollaan nuorempien puiden kasvua.

Pääesteiksi Kauko-Karjalan metsien järkiperäiselle käytölle katsoi Maa-asiain kansankomisariaatti edellämainitussa vuosikertomuksessaan seuraavat yleiset syyt:

1. Liikenneteiden puute ja jokien luonnontila. Tämä aiheuttaa tavattoman suuria vaikeuksia metsätyömaiden varustamiselle työväen ja hevosten muonalla. Jokien luonnontilan tähden voidaan uittotöitä suurilla aloilla harjoittaa vain kevättulvien aikoina.

2. Työ- ja hevosvoiman puute. Kun Kauko-Karjalan pinta-ala on 15 milj. ha., asuu siellä vain 267,000 henkeä. Hevosia on 29,300 ja niiden laatu on huono ja työteho on alhainen.

3. Metsät ovat vähän tutkittuja, joten muutamissa osissa hoitoaluetta saattaa jäädä hakkaamatta yli-ikäisiä metsiä kun taas toisissa hakataan ne liian nuorina.

4. Puunjalostusteollisuus on hyvin heikosti kehittynyt.

5. Soiden ja hylkymaiden paljous alentaa metsien tuotantoa ja vaikeuttaa metsätöitä, joita monin paikoin ei voida harjoittaa muulloin kuin talvella, soiden jäädyttyä.

Niin kauan kuin vuosituotanto pysytteli vaatimattomissa mitoissa, oli järkiperäinen metsänhakkuu mahdollista. Edellämainitut vaikeudet ja rajoitukset eivät myöskään silloin esiintyneet. N. s. 5-vuotissuunnitelman laatimiseen asti teki vuotuinen hakkuu:

v. 1913	noin	2,000,000	kiintokuutiometriä
„ 1925/26	„	2,971,000	„
„ 1926/27	„	3,012,500	„
„ 1927/28	„	4,682,000	„

Kahtena viimeisenä vuonna ei suoritettu hakkuu enää vastannut alkuperäistä, laajempaa suunnitelmaa, siitä kun jäi edellisenä 14 % ja jälkimäisenä 11 % toteuttamatta. Hakattu puu saatiin suurin piirtein uitettua, mutta ilmeistä oli, että metsätalous nyt oli joutunut umpikujaan. Ainoa taloudellisesti järkevä ulospääsy siitä olisi nyt ollut hi-

taamassa, luonnollisia edellytyksiä vastaavassa kehitysvauhdissa. Asiantuntijapiireissä pohdittiin mahdollisuuksia siirtyä järkiperäiseen, keskeytymättömään (Dauerwald-) metsänkäyttöön, mikä tietenkin voitaisiin tässä harvaanasutussa, melkein luonnontilassa olevassa maassa vain vähitellen toteuttaa. Ryhdyttiin kokeilemaan metsätöiden koneellistuttamisella ja uusilla metsätaloudellisilla järjestelmillä. Laadittiin suunnitelmia jokien perkauksesta, tierakennuksista ja uudisasutuksen kehittämisestä. Erikoisesti ajateltiin inkeriläisen väestön siirtoa Kauko-Karjalaan. Puunjalostusteollisuutta oli aikomus kehitystä vastaavasti laajentaa. Gyllingin hallituksella näyttää olleen hyvää tahtoa käyttää maan metsärikkaudet sen kansan omaksi hyödyksi.

Tällainen kulturellisesti määrätietoinen, taloudellisia edellytyksiä vastaava kehitys olisi tietenkin vaatinut aikansa. Ennen kaikkea oli puutetta johtajista ja koulutetusta työvoimasta. Teknillisiä kokeiluja ja ammattitaidon kehittämistä varten perustettiin Lososinan piiriin suuri metsätaloudellinen keskuskoeasema. Mutta tässä jo huomattiin, että asiat otettiin Moskovassa aivan toiselta kannalta. Se kielsi tältä laitokselta tukensa. Siitä huolimatta se aloitti toimintansa tasavallan omilla varoilla. Tulos oli kuitenkin tuo neuvostotaloudessa varsin tavallinen: jo vuoden toiminnan jälkeen havaittiin siinä suuria väärinkäytöksiä ja umpimähkäistä, varoja haaskaavaa menettelyä. Parissa kuukaudessa kohosivat tarpeettomat tappiot jo satoihintuhansiin rupliin.

Kun 5-vuotissuunnitelma tuli laadittavaksi, oli aikomus marssia vain Kauko-Karjalalle hyödyllistä ja sen omavaraistaloutta kehittävää vauhtia. Vuoden 1928/29 hakkuuohjelma oli suunniteltu käsittäväksi 4,275,000 m^3., mikä siis oli huomattavasti alle ylijännitetyn edellisen vuoden ohjelman ja viimeisenkin vuoden, 1932/33 ohjelma ylitti 4,970,000 m^3:llään sen vain vähäisessä määrässä. Moskovan ehdottama teollisuuslaitosten kehittämisohjelma sitävastoin katsottiin aivan riittämättömäksi, se kun ei lainkaan vastannut raaka-aineen tuotantoa. Joenperkauksiin ja tierakennuksiin varattiin huomattava osa vuosituloista. Ja Moskovan ehdotusta venäläissyntyisen väestön siirrosta Muurmanin radan alueelle ja vieraspaikkakuntalaisen sesonkityöväen käytöstä hakkauksiin ja uittoihin vastustettiin jyrkästi tarkoitustaan vastaamattomana.

Ajatellessaan näin vain omia vaatimattomia elinehtojaan ja niiden parantamismahdollisuuksia sai „tasavalta“ nyt kuitenkin pian ja perusteellisesti kokea, missä määrin se oli „autonoominen“. Moskova, joka oli kovan rahan puutteessa, antoi ankarat käskyt. Puutavaraa oli saatava ja hakkuuta lisättävä „vallankumouksellista vauhtia“. Karjalan neuvostotasavallan suunnittelukomitean venäläinen puheenjohtaja Gurjev tiedoitti:

„Karjalan osuuden ilmisaamisessa Neuvostoliiton kansantaloudellisen rakennustyön kokonaisuuteen nähden tulee ilmeisesti pitää lähtökohtana niitä perustehtäviä, jotka *koko Neuvostoliiton* 5-vuotissuunnitelma asettaa; perspektiivisen suunnittelutyön perusprobleemina *koko Neuvostoliiton* mitassa on kansantalouden teollistuttaminen. — *Etutilalle* on asetettava metsätuotannon laajentaminen lisäämällä metsätuotteiden menekkiä Karjalan rajojen ulkopuolella. Ennen kaikkea on välttämätöntä metsäteollisuuden suunnitelmaa laadittaessa ottaa ohjeeksi, että puutavarain vientiä ulkomaille on nopeasti kehitettävä. Karjalan on käytettävä kaikki mahdollisuudet *Neuvostoliiton ulkomaankauppataseen saattamiseksi aktiivisemmaksi*, hankkien valtiokassaamme ulkomaista valuuttaa puutavaraviennin kautta. — Karjalan metsäteollisuuden kehitysnopeutta suunniteltaessa lähtökohtana ei ole pidettävä mahdollisten kapitaalisijoitusten suuruutta, vaan niitä mahdollisuuksia, mitä on *hakkuiden* laajentamiseen, ja *eräissä osissa Karjalaa raaka-ainevaroja*."

Tätä sangen selvää ohjelmaa eivät muutamat muodolliset lauseparret kulttuuripäämäärienkin huomioonotosta paljoakaan lieventäneet. Ja kun Neuvostoliiton perustuslain mukaan Moskova yksinvaltiaasti määrää kaikissa kysymyksissä, joilla on yleisvaltakunnallinen merkitys, oli ratkaisu selvä. Missä määrin ohjelmaa oli muutettava, selviää parhaiten 5-vuotissuunnitelman kuluneen kahden ensimmäisen vuoden aikana suoritetuista hakkuista. Talousvuonna 1928/29 hakattiin 5,117,000 m^3 ja tänä vuonna 8,683,000 m^3. Ja tammik. 1 p:nä alkavan kolmannen talousvuoden ohjelma käsittää jo yli 12,000,000 m^3 eli siis noin *kaksi kertaa Kauko-Karjalan kaikkien metsien vuotuisen kasvun*. Sitä arvosteltaessa on otettava huomioon, paitsi kylmiä numeroita, että ensiksikin jokien perkauksesta ja jääteiden rakennuksesta huolimatta kaikkia metsäalueita ei vielä läheskään ole voitu ottaa käytäntöön, ja toiseksi, että haluttu suurikokoinen vientitavara muodostaa vain murto-osan kasvavan puuaineen kappalemäärästä. Tämä merkitsee, että suuri osa kirveen ja sahan ulottuvilla olevista metsistä tulee paljaaksihakkuulla säälimättä tyyten haaskatuksi.

Tasapuolisuuden nimessä on sanottava, ettei Kauko-Karjala yksinään tai edes erikoisemmassa mitassa ole joutunut sellaisen, maan taloudelliselle tulevaisuudelle kohtalokkaan riiston kohteeksi. Neuvostoliiton kaikki metsärikkaudet ovat samassa kadotuksessa. Tulevan vuoden koko hakkuuohjelma käsittää 240 miljoonaa m^3, joten 5 % siitä lankeaa Kauko-Karjalan osalle. Neuvostoliiton metsien vuotuiseen kasvuun se taas osallistuu 4—5 %:lla. Mutta metsien myynnistä saatujen varojen jakelussa joutuvat heimoveljemme sitävastoin, kuten saamme nähdä, kokonaan lapsipuolen asemaan.

Luonnollisestikaan ei tällaista ohjelmaa ole voitu eikä vastedeskään voida toteuttaa ilman radikaalisia toimenpiteitä monella alalla. Maan harvalukuiselle, työn suorittamiseen aivan riittämättömälle väestölle se merkitsi vuosi vuodelta kiristyvää pakkotyön ruuvia. Sen koko miespuolinen väestö oli mobilisoitava. Kun metsätyötä tähän asti on harjoitettu lyhytaikaisena sesonkityönä ja sivutulona, on se nyttemmin väestön läpi vuoden jatkuva pääelinkeino. Kun uittotöistä viime kesänä heinänkorjuun alkaessa vain murto-osa oli suoritettu, estettiin työväeltä pakkokeinoin lähtö heinäniityille. Kuvaavasti kertoo muuan „Punaisen Karjalan" pakinoitsija, miten Kauko-Karjalan asukkailla entisen neljän vuodenajan sijaan nyt on vain kaksi: hakkuu- ja uittokausi. Maanviljelys on jäänyt naisväelle ja lapsille . . . Metsätyömaiden huutavaa työvoimapulaa ei ole paljoakaan lievittänyt työpäivän „väestön omasta alotteesta" tapahtunut pidentäminen 10- ja 12 tuntiseksi. Ja mitäpä se auttaisikaan, kun esim. Rukajärven piirin asukasluku — ottaaksemme vain jokapäiväisen kertomuksen „Punaisesta Karjalasta" — kokonaisuudessaan on 2,600 henkeä, joka voi antaa metsätöihin vain 463 miestä ja 210 hevosta, hakkuusuunnitelman vaatiessa lisää 2,950 miestä 1,161 hevosta. Ja Rukajärvellä kaadetaan vain 4 % siitä puutavaramäärästä, jonka Kauko-Karjalan tulee tänä vuonna tuottaa. Vankityö on täytynyt ottaa avuksi. Tiedot sen laajuudesta vaihtelevat suuresti, mutta siitä saa jonkinlaisen käsityksen, kun lukee „Punaisesta Karjalasta", että „Uslon" eli Solovetskin saarien vankeinhoitohallitus muutamissa piireissä on sitoutunut omin voimin suorittamaan aina 50 %:iin suunnitelmasta.

Olojen pakosta on vanha ohjelma työvoiman siirrosta Venäjältä Kauko-Karjalaan kiireellisenä astunut päiväjärjestykseen. Kun vuosi sitten suomalaiset lehdet tiesivät kertoa, että Inkeristä tulisi 20,000 henkeä siirrettäväksi Kauko-Karjalaan, peruutti neuvostohallitus tämän uutisen jyrkin sanoin. Mutta se ei voi tehdä olemattomaksi itse Gyllingin kirjoitusta julkaisussa: „Karjalan talous ja tilasto" (N:o 2, 1928), jossa hän tarkoin tilastollisin tiedoin toteaa väestön mekaanisen kasvun ylittävän sen luonnollisen lisäyksen: „Koko Karjalassa siirtymisten kautta väkiluku kyseessäolevina vuosina (1923—26) kasvoi vähäistä isommallakin summalla kuin luonnollisen lisäyksen kautta". Potapov antaa meille siitä numeroitakin: „Mekaaninen lisäys teki 1922—26 12,000 henkeä". Ja lisäys on jatkuvasti ollut suurimmalta osaltaan venäläistä syntyperää.

Mutta tämä ei osapuilleenkaan tyydytä kasvavaa työvoiman tarvetta. Sesonkityöläisiä on värvättävä Kauko-Karjalan ulkopuolelta joka vuosi kymmenintuhansin. Neuvostohallituksen peruutuksista huolimatta on tosiasia, että Inkerissä viime keväänä annettiin dekreetti,

jonka mukaan jokaisen kylän oli lähetettävä määrätty prosenttiluku väestöstään Kauko-Karjalan metsätöihin. Prosenttiluvun määrääminen todistaa, ettei ollut kysymystäkään vapaaehtoisuudesta. Ja kun tämäkin työvoima on ollut riittämätön, on siirrytty värväykseen puhtaasti venäläisiltä maanviljelysalueilta, joiden väestöltä puuttuu tarpeellinen ammattitaito. Paikallisen väestön avuksi suunniteltiin täten saatavan vähintäin 110,000 työläistä ja 65,000 hevosta Kauko-Karjalan metsien kimppuun.

Värväys onnistui vain osittain. Mutta kokemattoman työväen jälkeensä jättämät jäljet kauhistuttavat. Suunnaton määrä ristiin hakattuja, järjettömästi silvottuja runkoja, tuhansittain parhaita tukkipuita makaa kankailla lahoavina näytteinä Kauko-Karjalan kansallisomaisuuden mielettömästä haaskauksesta. „Eräällä työmaalla oli määrätty hakattavaksi 180,000 kpl. tukkeja. Siitä hakattiin 68,000 kpl. ja ajettiin uittojoelle 45,000 kpl. Loput eli 23,000 kpl. täytyi jättää metsään järjettömän hakkauksen ja tukkien lyhyeksi leikkaamisen takia".

Neuvostovenäläiset tilastotiedot hakkaus- ja uittosuunnitelmien toteuttamisesta ovat siksi ristiriitaisia, etteivät ne anna minkäänlaista kuvaa tilanteesta. Kauko-Karjalassa jatkui viime kesän uittoja marraskuuhun eli vesien jäätymiseen asti. Mutta vielä senkin jälkeen tiedoitettiin „uittojen jatkuvan". „Punaisen Karjalan" mukaan (21. 11. -30.) tiedoitti uittopäällikön hallinto, että 15. 11. mennessä päätekeskuksiin oli uitettu 97,91 % uittoon lasketusta puutavarasta. Mutta samaan hengenvetoon ilmoitetaan 7,52 % jääneen matkalle talvehtimaan. Yhteenveto edellämainitun lehden ilmoituksista kahden viikon ajalta (12—25/11.) osoittaa, että viime kuussa oli jätettävä talvehtimaan:

Lintajärvelle	150,000 tukkia
Seesjärvelle	100,000 „
Tuoppajärvelle	20,000 „
Pääjärvelle	25,000 „
Kuntijärvelle	40,000 „
Röhönjokeen	22,000 „
Koutujärvelle	130,000 „

Näiden puolen miljoonan lisäksi on lukematon määrä tukkeja karannut Vienanmereen. Kun mainitut tiedot muodostavat vain pistokokeen lyhyeltä ajalta, voimme saada jonkinlaisen käsityksen pakkouittojen todellisesta kulusta. „Punainen Karjala" väittää tosissaan, että Kauko-Karjalan metsätrusti „Karelles" ei itsekään ole tietoinen uittoon lasketusta puumäärästä, vaan ryhtyi sitä vasta lokakuussa laskemaan. Mutta liioiteltua olisi muutamien lehtien tapaan vakuuttaa

suunnitelmien täydellisesti romahtaneen. Hukkuvat ja talvehtimaan jääneet puutavaramäärät muodostavat sittenkin vain murto-osan tuosta 8,683,000 m^3:stä ja neuvostovaltiaat ovat varsin tyytyväisiä, jos 80 % siitä saapuu sahoille. Valuutan saanti ja kapitalististen maiden talouden järkyttäminen polkumyynnillä on silloinkin vuodeksi eteenpäin enemmän kuin turvattu.

Mutta ohjelman paisuessa lisääntyvät vuosi vuodelta vaikeudetkin. Nykyhetkellä näyttää siltä, kuin romahdus todellakin uhkaisi hakkuusuunnitelmia. Työt piti alotettaman jo kesällä ja esim. Karelles oli saanut osalleen syyskuuhun suoritettavaksi 548,000 m^3 viime vuoden ohjelman täydentämistä ja 1,385,560 m^3 uutta hakkuuta. Siitä oli syysk. 10 p:ään kuitenkin suoritettu vain 1,4 %. Uittojen jatkuminen oli sitonut työvoiman. Varsinaisen talvihakkuun piti kaikkialla alkaa jo syyskuussa. Aikaa siirrettiin sitten lokakuuhun, jolloin alkoi „erikoisneljännes", käsittäen 50 % koko talven ohjelmasta. Mutta valtavista ponnistuksista huolimatta ei joulukuuhun mennessä ole siitä täytetty kuin — 3 %. Ohjelman suorituksen mahdollisuudet tuntuvat sen vuoksi problemaattisilta, mutta mahdotonta on sanoa, mitä tshekan ruoska ja kuolemantuomiot vielä saavat aikaan. Varmaa vain on, että Kauko-Karjalan onnettomasta väestöstä rautaisella pakkovallalla otetaan ulos sen viimeisetkin voimat. Mutta jos suunnitelma epäonnistuu, saamme keväällä kuulla uudesta suuresta „tuholaisprosessista", paljastuksineen ulkomaisista sotavalmisteluista.

Kysymykseen, mihin Kauko-Karjalan metsien tuhoamisella kootut varat kulutetaan, on jo osittain vastattu. Niiden tehtävänähän on — ulkomaisen valuutan muodossa — mahdollistuttaa Neuvostoliiton mahtava 5-vuotissuunnitelma. Gylling on tahtonut tehdä uskottavaksi, että neuvostohallitus käyttää ne teollisuuden kehittämiseksi juuri Kauko-Karjalan omalla alueella. Tekisimme hänelle vääryyttä, jos väittäisimme, ettei tässä ole paljon totuuttakin. Kauko-Karjalan sahalaitosten tuotanto on vuosittain seuraavasti kohonnut:

v. 1917/18	50,000	standarttia	
„ 1925/26	40,000	„	
„ 1927/28	100,000	„	
„ 1928/29	140,000	„	
„ 1929/30	260,000	„	(suunniteltu).

On selvää, ettei alkeellinen ja vanhanaikainen sahateollisuus ilman suuria pääomasijoituksia ole jaksanut pysyä tällaisen kehityksen tasalla. Sitä on sekä uudistettu että lisätty. Raamien lukumäärä on lähes kaksinkertaistunut, 40:stä 76:teen, ja vanhanaikaiset yksipuoliset raamit

on vaihdettu nykyaikaisiin pikaraameihin. Suunnitelman mukaan oli viiden vuoden aikana rakennettava uusia sahoja Kemiin, Sorokkaan, Kontupohjaan ja Petroskoihin. Puuaineen korkeampi jalostus on pantu hyvälle alulle. Kontupohjaan on jo rakennettu paperitehdas 25,000 tonnin vuosituotannolle ja Sjäsiin rakennetaan kombinaatti 100,000 tonnin selluloosa- ja 40,000 tonnin paperituotannolle.

Toinen kysymys on, onko tämä kaikki, mitä tuon mahtavan hakkuusuunnitelman puitteissa voitaisiin tehdä. Karjalan Neuvostotasavallan vuotuinen menoarvio on 5-vuotissuunnitelman mukaan:

v. 1928/29	21,126,000 rpl.
„ 1929/30	22,051,000 „
„ 1930/31	23,765,000 „
„ 1931/32	26,165,000 „
„ 1932/33	27,768,000 „

Se kohoaa huomattavasti hitaammin kuin puutavarasta kertyvät tulot. Gyllingin mukaan tekivät nämä jo v. 1927/28 yli 30 miljoonaa ruplaa. Mutta puhdas voitto meneekin suurelta osalta Moskovan finanssikeskukselle, joka yleisvaltakunnallisen rakennussuunnitelman puitteissa palauttaa siitä vuosittain määrätyn summan Kauko-Karjalan teollistuttamiseen, Tämän rahaerän suuruus on siis oleellinen, paikallisbudjetissa näkymätön tekijä. Ja tiedämmehän, että se koko valtakunnan mitassa kohoaa suorastaan satumaiseksi.

Kauko-Karjalan teollistuttamissuunnitelmat eivät kuitenkaan ole mitään pilvilinnoja, vaan pysyttelevät sangen reaalisella pohjalla. Vuodelle 1927/28 myönnettiin tähän tarkoitukseen valtakunnan yleisbudjetista 4,474,600 rpl. ja menoerän on määrä vuosittain *laskea,* kunnes se 5-vuotiskauden lopussa, v. 1932/33 tekisi enää 2,850,000 rpl. Ja sen suhteellinen lasku, valtakunnan koko teollistuttamisbudjettiin katsoen, on vielä jyrkempi. Kun Kauko-Karjala vuosittain suorittaa noin 5 % Neuvostoliiton koko hakkuumäärästä, saa se tästä kertyvistä tuloista ensi vuonna vain vajaa 1 %:n. Suhde on muissa pääomasijoituksissa ja menoissa sille vielä epäedullisempi. Se siis todellisuudessa luovuttaa yli 80 % työnsä hedelmistä neuvostovaltakunnan muiden osien kehittämiseen. Viisivuotissuunnitelman teollistuttamiskartasta päättäen muuttuu se jo lähivuosina paljaaksihakkuualaksi, jonka tuotteet jalostetaan sen rajojen ulkopuolella, Arkangelin ja Leningradin mahtavissa teollisuuskeskuksissa.

Neuvostoliiton kommunistipuolue antoi puoluekokouksessaan v. 1921 julkilausuman, jonka mukaan „kansojen tosiasiallisen tasavertaisuuden puutteen hävittäminen on kiinteässä yhteydessä sen histori-

allisesti syntyneen taloudellisen tasavertaisuuden puutteen hävittämiseen, että Venäjän reuna-alueet ovat olleet siirtomaiden tai puol-siirtomaiden asemassa ja pysytettiin väkivaltaisesti vain kaikenlaisten raaka-aineiden tuottajina, jotavastoin jalostus suoritettiin ”keskuksessa”. Ja v. 1923 se lausui, että ”sarja tasavaltoja ja alueita, jotka eivät ole kokeneet kapitalismia ja jotka taloudellisesti ja kulturellisesti ovat jääneet takapajulle, eivät pysty käyttämään hyväkseen kansallisen yhdenvertaisuuden lahjoittamia oikeuksia ja kohoamaan korkeammalle kehitysasteelle ilman päättäväistä ja pitkäaikaista apua ulkoapäin. Tämän todellisen erivertaisuuden syy ei ole ainoastaan näiden kansojen historiassa, vaan myös tsarismin ja venäläisen porvariston politiikassa, joiden päämääränä oli tehdä reuna-alueet raaka-ainelähteiksi, joiden hyväksikäyttö tapahtui yksinomaan maan keskeisissä teollisuuspiireissä. Tätä erivertaisuutta ei voida kumota yhdessä tai kahdessa vuodessa, mutta se on kumottava. Se on vain siten mahdollista, että Venäjän köyhälistö todella ja pitkällisesti auttaa liiton takapajuisia kansoja niiden taloudellisessa ja sivistyksellisessä kehityksessä. Tämän avun tulee ennen kaikkea tulla ilmi kokonaisessa sarjassa toimenpiteitä teollisuuskeskusten luomiseksi ennen sorrettujen kansojen tasavaltoihin sikäläisen väestön maksimaalisella myötävaikutuksella”.

Tämä sanottiin yhdeksän ja seitsemän vuotta sitten. Siihen kehitykseen katsoen, jonka läpi Kauko-Karjala sen jälkeen on saanut käydä, kuulostaa se veriseltä ivalta. Tsaristinen politiikka kalpenee neuvostopolitiikan rinnalla. Mitä on se tehnyt ”Karjalan autonoomisesta neuvostotasavallasta”?

Maa, jossa kansa ennen — venäläistyttämispolitiikka poisluettuna — eli omaa, vapaata elämäänsä, taloudellista ja sivistyksellistä tasoaan hitaasti mutta varmasti kehittäen, on muuttunut siirtomaaksi sanan huonoimmassa merkityksessä. Sen uinuvat kansallisrikkaudet, jotka ennen turvasivat sille onnellisen tulevaisuuden, luvaten kohottaa sen kansaksi kansakuntien joukkoon, ovat joutuneet ”emämaan” mitä mielettömimmän riiston kohteeksi. Vieraitten vallanpitäjien rahanhimo ei säiky järjetöntä haaskausta, joka muutamassa vuosikymmenessä ehdyttää ja hävittää mahtavat tulolähteet, jotka luonto oli tarkoittanut ikuisiksi. Karjalan kansalta varastetaan sen tulevaisuus. Erämetsien entinen vapaa talonpoika painetaan alas pariasluokkaan, juurettomaksi teollisuusköyhälistöksi, joka saa nuolla leipämurusensa venäläisen herransa kämmeneltä ja jonka selkään tshekan verihurtat ruoskaansa soittavat. Ja sen ”kansallinen” itsemääräämisoikeus väistyy hitaasti mutta varmemmin kuin konsanaan tsaarinvallan aikana venäläisen siirtolaisuuden enemmistö- ja määräämisvallan tieltä.

Suomen ja Venäjän välisissä rauhanneuvotteluissa Tartossa teki

Venäjän valtuuskunta lokakuun 14 päivänä v. 1920 seuraavan ilmoituksen:

"Venäjän Sosialistinen Federatiivinen Neuvostotasavalta vakuuttaa Arkangelin ja Aunuksen kuvernementtien karjalaiselle väestölle seuraavat oikeudet:

1. Arkangelin ja Aunuksen kuvernementtien karjalainen väestö nauttii kansallista itsemääräämisoikeutta.

2. Tämän väestön asuma Itä-Karjala muodostaa sisäisissä asioissaan autonomisen alueen, joka federationiperusteilla kuuluu Venäjän valtakuntaan.

3. Tätä aluetta koskevat asiat ratkaisee kansanedustuslaitos, jonka paikallinen väestö on valinnut ja jolla on itseverotusoikeus alueen tarpeita varten, oikeus antaa asetuksia, jotka koskevat paikallisia tarpeita sekä järjestää sisäiset hallintoa koskevat asiat.

4. Paikallinen kansankieli on hallinnon, lainsäädännön ja kansanvalistuksen kielenä.

5. Itä-Karjalan autonomisella alueella on oikeus järjestää taloudellinen elämänsä omien paikallisten tarpeittensa mukaan —".

Tämäkin juhlallinen vakuutus tuntuu nyt, kymmenen vuoden jälkeen, kylmien numeroitten valossa, veriseltä ivalta. Lupauksia voidaan tuskin kyynillisemmin rikkoa. Niistä ei, käytännöllisesti katsoen, ole edes kirjaintakaan jäljellä. Karjalan kansan "vihreä kulta", sen suunnattomat metsät, ovat luonnon suuresta siunauksesta muuttuneet synkäksi kiroukseksi, joka kiihtyvällä vauhdilla vie omistajansa taloudelliseen ja siveelliseen perikatoon. Rajamme takana on käynnissä surunäytelmä, jonka häpeällisyytä ei Eurooppa vielä tajua, ja jota se, kerran havahduttuaan, ei enää voi korjata.

Venäjä ja Yhdysvallat.

Kaikista suurvalloista ovat Amerikan Yhdysvallat ottaneet ja säilyttäneet johdonmukaisimman kannan kysymyksessä suhteiden solmimisesta Neuvosto-Venäjään. Toisten valtojen — Espanjaa lukuunottamatta — tehdessä neuvostohallituksen tunnustamisen riippuvaksi tsaarinvallan velkojen tunnustamisesta tai ainakin niiden osittaisesta korvauksesta, minkä seurauksena on ollut loputtomia virallisia neuvotteluja ja enemmän tai vähemmän häilyviä diplomaattisia suhteita, tai tunnustaessa sen muitta mutkitta, kuten Saksa, ei Yhdysvaltojen hallitus ole väistynyt tuumaakaan siitä kannasta, jolle se tämän vallankumoushallituksen suhteen jo sen muodostuessa asettui. Se ei tunnustanut sitä, ei oikeudellisesti eikä edes tosiasiallisestikaan. Venäjä on siitä alkaen ollut sille ilman sellaista valtiovallan edustajaa, jonka kanssa kansainvälisiä suhteita voisi solmia ja ylläpitää. Ja huonolla tuloksella vetosi Lenin v. 1918, kun "Venäjän Sosialistinen Neuvostotasavalta" oli suurimmassa avun tarpeessa, Yhdysvaltojen köyhälistöönkin. Vallankumous ei saanut senkään keskuudessa mitään vastakaikua. Amerikalle oli Venäjä yksinkertaisesti lakannut olemasta.

Sotakommunismin saatettua Venäjän v. 1920 taloudellisen perikadon partaalle alkoivat neuvostovaltiaat NEP'in julistamisen ohella ja sen mukaisesti solmia suhteita pahimman vihollisensa, ulkomaisen kapitalismin kanssa. Kuolleeseen pisteeseen joutunut kauppa saatiin valtion monopoolina uudelleen käyntiin Venäjän ja porvarillisten valtojen välillä. Sen edistämiseksi perustettiin kauppavaltuuskuntia eri maihin, huolimatta siitä, olivatko nämä virallisesti tunnustaneet kommunistisen hallituksen tai ei. Tätä yritettiin Yhdysvalloissakin, mutta huonolla tuloksella: Amerikassa ei siedetty mitään edes puolivirallista kommunistivallan edustusta.

Amerikan valtiosihteeri Hughes kuvasi Venäjän niihin aikoihin "taloudelliseksi tyhjiöksi". Neuvostovallan romahdusta odoteltiin kaikkialla maailmassa, ja sangen paljon puhuttiin saksalais-amerikkalaisista yhteistyö-suunnitelmista Venäjän uudelleen rakentamiseksi tämän tapahduttua. Yhdysvaltojen valppaissa liikemiespiireissä heräsi mielenkiinto siihen suureen probleemiin, jota kutsuttiin Venäjän kaupaksi. Toivoen suuria voittoja sen markkinoilta allekirjoitti 941 amerikkalaista toiminimeä anomuksen valtiodepartementille, jossa ilmoitettiin halu käydä kauppaa Venäjän kanssa. Mutta virallisten piirien asenne ei tästäkään muuttunut.

Neuvostohallitus ei kuitenkaan lakannut etsimästä keinoja yhteyden solmimiseksi Amerikan liikemiespiirien kanssa. Virallisen kauppaval-

tuuskunnan sijaan se v. 1924 perusti New Yorkiin yksityisen toiminimen, "Amtorg Trading Corporation", osakeyhtiönä, jonka osakkaina oli kauppakomissariaatin jäseniä ja muodon vuoksi myös venäläisiä pakolaisia. Tämän toimintamuodoista on Besedowski antanut kirjassaan mielenkiintoisia tietoja, jotka osoittavat, miten ovelasti neuvostohallitus osaa kiertää sen tielle sattuvat esteet.

Koska kommunistien oli vaikeata saada pääsylupaa Yhdysvaltoihin, valittiin Amtorgin toimihenkilöt suurimmaksi osaksi siellä asuvien henkilöiden joukosta ja vain korkeimmat virkailijat saapuivat Moskovasta. Koko virkamiehistö on kuitenkin kauppakomissariaatin alainen, jonka käskyt annetaan salaisesti. Johtaville paikoille nimitettiin vain kommunistisen puolueen jäseniä, jotka hallitsevat jotakin länsieurooppalaista kieltä ja maineeltaan ovat moitteettomia. Osakkeet kirjoitettiin heidän nimeensä, mutta varovaisuussyistä eivät he saaneet niitä haltuunsa, vaan säilytetään ne Amtorgin presidentin takana. Myöhemmin ryhtyi politbyro vielä toiseenkin varovaisuustoimenpiteeseen: Amtorgin johtokunnan uusien, Moskovasta saapuvien jäsenten oli v. 1926 jälkeen annettava tunnusteita summalle, joka oli kaksi kertaa heidän nimiinsä merkittyjen osakkeitten nimellistä arvoa suurempi. Osakepääoma oli alkuaan 1 miljoona dollaria, mutta korotettiin myöhemmin kolmenkertaiseksi.

Virallisesti matkustivat johtokunnan jäsenet New Yorkiin tehdäkseen Yhdysvalloissa suuria tilauksia jonkin venäläisen trustin laskuun. Niinpä tuli Besedowskinkin matkustaa sinne Gostorg'in, valtion kauppakonttorin, johtokunnan jäsenenä muodollisella määräyksellä ostaa kymmenkuntatuhatta traktoria. Oletettiin, että hän täten saisi oleskeluluvan ainakin yhdeksi vuodeksi. Hänen saavuttuaan New Yorkiin tuli Amtorgin hänen nimeensä lisätä pääomaansa yhdellä miljoonalla dollarilla ja ottaa hänet johtokuntaansa, jolloin hänen viisumiaan pidennettäisiin. Suunnitelmat kuitenkin raukesivat, kun Yhdysvaltain lähetystö Latviassa oli saanut tietoonsa B:n virallisen aseman ja kieltäytyi viisumin antamisesta.

Neuvostoliiton ulkomaankaupan ensimmäinen 5-vuotissuunnitelma — vv. 1923/28 — oli sille sangen menestyksellinen. Edulliset luottosopimukset Saksan kanssa, jossa Venäjän olot parhaiten tunnettiin, auttoi sen jaloilleen. Ja se kävi yhä vilkkaammaksi muiden Euroopan valtioiden seuratessa tämän esimerkkiä. Alkavat diplomaattiset suhteet Englantiin, Ranskaan ja Skandinavian maihin saattoivat kauppasuhteetkin normaaliraiteille — mikäli sellaisista Venäjän oloissa voi puhua.

Amerikassa korvasi Amtorg virallisen kauppavaltuuskunnan puutteen. V. 1924 antoi neuvostohallitus sinne tilauksia $ 43,916,000

edestä ja seuraavana vuonna nämä kohosivat $ 86,938,000 summaan. Mutta nämä kaupat olivat kaikki käteisostoja ja niiden ilmeisenä tarkoituksena oli innostaa Amerikan liikemiehiä vielä suurempiin, luottoon perustuviin kauppoihin. Käteissuorituksen loppuessa alkoivat vasta vaikeudet. V. 1926/27 putosivat tilaukset alle $ 48,000,000. Tässä oli amerikkalaisten tietojen mukaan eräs syy amerikkalais-venäläisen kauppakamarin henkiin herättämiseen. Se oli Kerenskin hallituksen kanssa kuollut luonnollisen kuoleman, mutta nyt nostivat sen pystyyn Yhdysvaltojen arvovaltaisimmat toiminimet kuten Equitable Trust Company, International General Electric Company, McClintock-Marshall Company, Westinghouse y. m. ”Me tahdomme pysyä erillään politiikasta ja rajoittaa toimintamme vain kaupallisia tehtäviä käsittäväksi. Näissä rajoissa me tahdomme tehdä voitavamme helpottaaksemme kauppaa Venäjän kanssa”, ilmoitti eräs sen johtavista jäsenistä kauppakamarin ohjelmaksi. Parhaiten toi esille amerikkalaisten liikemiesten silloisen käsityksen kongressin jäsen Hamilton Fish lausuessaan maaliskuussa 1926, että ”Yhdysvalloille on tyhmyyden huippu jatkaa strutsinpolitiikkaa ja kieltäytyä ottamasta huomioon tosiasioita, jotka ovat kaikille Euroopan kansoille tunnettuja. Jos Yhdysvaltain teollisuusmiehet tahtovat kyetä laajentamaan kauppaansa Venäjän kanssa terveelle, vakavalle raiteelle, on välttämätöntä ryhtyä välittömästi toimenpiteisiin virallisen kaupallisen elimen luomiseksi.”

Kauppakamarin epävirallisuudesta huolimatta paranivat sen perustamisen jälkeen venäläis-amerikkalaiset kauppasuhteet huomattavasti. V. 1926/27 loppuun mennessä oli tuonti Amerikasta neuvostovenäläisten tietojen mukaan taas kohonnut yli $ 70,000,000. Yhdysvaltojen suurimmat toiminimet ryhtyivät nyt huomiota herättäviin kauppoihln, joiden järjestely antoi todistuksen sekä amerikkalaisesta että kommunistisesta oveluudesta. Hetki oli hyvin valittu, sillä venäläis-englantilaisten diplomaattisten suhteiden n. s. Sinovjevin kirjeen ja Arcos'in skandaalin johdosta v. 1927 katketessa oli neuvostohallitus erittäin halukas siirtämään tilauksensa Englannista Amerikkaan. Sen tuonti edellämainitusta maasta onkin tämän jälkeen aina “työväenhallituksen“ muodostamiseen saakka jatkuvasti alentunut. Tehtyään v. 1925/26 yli 125 milj. ruplaa oli se v. 1928/29 enää vain 44 miljoonaa. Eroituksen jakoivat keskenään Yhdysvallat ja Saksa.

Kaupallisen painopisteensä siirrolla Englannista Amerikkaan tahtoi neuvostohallitus kaiketi edellisen “rankaisemisen“ ohella antaa jälkimmäiselle kouraantuntuvan todistuksen Neuvostoliiton taloudellisesta noususta. Jos sen päämääränä silloin ehkä olikin tien avaaminen diplomaattisille suhteille kummassakin maassa, ei se sitä saavuttanut. Mutta sen sijaan myöntyivät amerikkalaiset teollisuus- ja liikemiehet,

jotka jo näkivät edessään ylituotannon uhkaavan peikon, aikaisemmin vältettyihin luottokauppoihin — siirtäen kuitenkin tappiovaaran suureksi osaksi rahanahneen Euroopan kannettavaksi.

Kauppasuhteiden laajenemiseen oli täysin asiallisiakin syitä. Neuvostoliiton nykyisen 5-vuotissuunnitelman pohjana on Venäjän varustaminen riittävällä määrällä tuotannollisia laitoksia, jotka sitten voisivat tyydyttää yksilöllisen kulutuksen. Sen erinäiset piirteet antavat Amerikalle huomattavia etuja tilausten suorittajana. Suuri joukko tehtaita on varustettava koneilla mahtavaa sarjatuotantoa varten ja niitä valmistetaan vain Yhdysvalloissa.

Kuten Arcos'in selkkauksesta jo olemme nähneet, ovat kauppa ja politiikka Venäjällä toisistaan eroittamattomia. Todellisuudessa komentaakin Neuvostoliiton ylintä kaupallista elintä, kauppakomissariaattia. N-liiton työ- ja puolustusneuvosto, joka on kommunistipuolueen käskyläinen. Politiikka on täten aina määräävässä asemassa.

Ostoissa noudatetaan kiinteästi 5-vuotissuunnitelmaa, poiketen siitä vain erikoisen pitkäaikaisen luoton odottamatta tarjoutuessa. Suunnitelman mukaisesti antaa kauppakomissariaatti neuvostotrusteille ostolisenssejä määräten samalla maan, josta hankintojen tulee tapahtua. Jos lisenssi on asetettu Amerikalle, kääntyy trusti nyt Amtorgin puoleen, jolla on useita jaostoja. Suurimmilla trusteilla on siinä oma vakinainen edustajansa. Usein lähetetään erikois-komiteoita Venäjältä Amtorgin avuksi.

Amtorg sopii luottoehdoista myyjän kanssa ja kirjoittaa sopimusten alle omissa nimissään, maksaenkin kaikki hankinnat pankkitililtään. Se nostaa neuvostohallitukselta huomattavan välityspalkkion kaikista kaupoistaan, maksaen osinkoa osakkeilleen. Kun kaikki osakkaat ovat vain nimellisiä näyttää tämä varojen siirrolta taskusta toiseen valtion omassa laukussa. Tosiasiallisesti hallitsee Amtorgin presidentti näitä varoja *kommunistipuolueen* ohjeitten mukaisesti, käyttäen ne *poliittisiin* tarkoituksiin Amerikassa, kuten pian tulemme näkemään.

Noin 80 % hankinnoista tapahtuu luoton perusteella. Käteisellä ja laivauspapereita vastaan ostaa Amtorg vain sellaisia koneita ja niiden varaosia, joista puute on niin suuri, ettei luottoneuvotteluihin ole aikaa. Luoton järjestäminen on oleellisin ja mutkallisin probleemi venäläis-amerikkalaisissa kauppasuhteissa. Ehdot vaihtelevat suuresti. Joskus ei vaadita mitään käteissuoritusta, mutta tavallisesti kuuluu sopimukseen osittainen maksu laivauspapereita vastaan. Loppusummalle asetetaan vekseleitä 3-6-9 tai 3-6-9-12 kuukaudelle. Maanviljelyskoneistoa on myyty 18-24 kuukauden ja traktoreita jopa kolmenkin vuoden luotolla. Luotosta suorittaa Amtorg 6-8-10 %.

Neuvostoliiton vekselit ovat Amerikassa kuitenkin erikoisasemassa. Amerikkalaiset pankit eivät niitä diskonteeraa eivätkä vakuutusyhtiöt niitä vakuuta. Toiminimi, jonka bilanssissa vähänkin suurempi määrä näitä vekseleitä esiintyy vaarantaa helposti koko pankkiluottonsa. Niistä on siis heti päästävä — ja ilman vastuuvelvollisuutta. Ja tässä pulassa ojentaa Eurooppa Amerikalle auttavan kätensä.

Neuvostovenäläisten vekselien kauppaa harjoittaa Amerikassa yksi ainoa toiminimi, jolla on laajat suhteet Eurooppaan. Se löytää meidän maanosastamme yksityishenkilöitä, jotka ovat halukkaita niitä ostamaan ilman asianomaisen amerikkalaisen tehtaan siirtoa, joten tämä säästyy kaikilta riskeiltä. Välityspalkkio — diskonttauksesta voi näissä olosuhteissa tuskin puhua — on huomattava, kuvastaen selvästi luottamuksen puutetta Venäjään. Pari vuotta sitten se vielä oli 15—18 %, mutta tämän vuoden alkupuolella, kun pakollisen kollektivisoinnin seuraukset tulivat tunnetuiksi, katosivat ostajat tyyten markkinoilta. Venäjän hankinnat Amerikasta vähenivät uhkaavasti. Stalinin pikaisen perääntymisen jälkeen palasivat tosin ostajat, mutta "diskontto" oli tällä välin kohonut 27—30 %:iin.

Onko mahdollista tehdä kauppoja tällaisilla ehdoilla? Vastaus on myönteinen, kuten seuraava esimerkki todistaa. Amerikkalainen tehdas, jolla on tilauksia esim. sadantuhannen dollarin arvosta, saa esim. 25 % käteissuorituksena ja loppusummalle asetetaan vekseleitä 3—6—9 kuukaudelle. Se myy silloin kaksi ensimmäistä sarjaa pitäen itse kolmannen, joka vastannee sen mahdollista voittoa ja josta se saa 6 % korkoa. "Diskontto" koko myyntisummalle on silloin 24 % mukaan vuodessa alle 4 %, mikä summa useimmissa tapauksissa helposti voidaan korvata myyntihinnan vastaavalla korotuksella.

Amtorg on kuluneina vuosina todistanut olevansa luottamuksen arvoinen. Sen jokainen tunnuste on täsmällisesti lunastettu — ja viime vuonna kohosi niiden yhteissumma noin 70 miljoonaan dollariin. Pankkien jyrkkä kielteinen asenne ja vekselien ostomarkkinoiden ahtaus Euroopassa tekee kuitenkin kaupanteon Venäjän kanssa monelle amerikkalaiselle toiminimelle käytännölliseksi mahdottomuudeksi. Niinpä koettaakin Amtorg kaikin mahdollisin keinoin päästä liiketoiminnassaan normaaliraiteille. Sen edustajat toistavat sopivissa ja sopimattomissa tilaisuuksissa Amtorgin presidentin, Bogdanovin agitatoorisia sanoja: "Vaikka me jo nautimmekin huomattavaa luottoa tässä maassa, täytyy kauppojen laajentumisen perustua *luottoehtojen* parantumiseen ja *vekseleittemme* normaaliseen diskonteeraukseen amerikkalaisissa pankeissa."

Luottovaikeudet antavat määrättyjä etuja suurliikkeille, joilla on joko oma rahoituksensa, tai joiden pääoma on niin suuri, että Venäjän talouden yhtäkkiä romahtaessa siihen mahdollisesti sidottujen varojen

menetys ei niille paljoakaan merkitsisi. Näin me huomaammekin venäläis-amerikkalaisissa kauppasuhteissa erikoisen suurkapitalistisen piirteen.

Ensimmäisenä amerikkalaisista suurliikkeistä lähestyi General Electric C:o Amtorgia. V. 1928 nämä tekivät sopimuksen sähkökoneiden hankinnasta 26 miljoonan dollarin edestä. Sopimus herätti kaikkialla maailmassa mitä suurinta huomiota, syystä että mainittu toiminimi kuului nevostohallituksen velkojiin, tämä kun oli takavarikoinut sen tsaarinaikaiset, Venäjällä sijaitsevat tehtaat. Neuvostohallitus käytti tätä sopimusta taitavaan propagandaan, se kun muka osoitti amerikkalaisten luopuvan kaikista korvausvaatimuksistaan ja olevan valmiita myöntämään Venäjän kaupalle suuria luottoja. Tosiasiassa ei tästä voinut olla puhettakaan.

Koneiden leveranssi jakautui viidelle vuodelle. Tilauksesta oli vuosittain maksettava 25 % käteisellä ja loppusummalle asetettiin 12 kk. vekseleitä, joiden takuuksi neuvostohallituksen oli talletettava National City Bankiin Amerikassa vastaava summa kullassa. Mutta tämän lisäksi oli hintoja nostettu 20 %:lla yli normaalin, vastaten toiminimen korvausvaatimuksia, ja tämä erä oli ensisijassa suoritettava. Sopimusehdot olivat siis neuvostohallitukselle suorastaan musertavia.

V. 1929 alussa astui Ford edellämainitun toiminimen rinnalle. Hänellä ei ollut venäläisiä saatavia, joten sopimuksenteko oli yksinkertaisempaa. Mutta luotto ei nytkään tullut kysymykseen. Amtorg sitoutui ostamaan Fordilta viiden vuoden aikana autoja ja traktoreita 25 miljoonan dollarin arvosta ehdoilla, jotka käytännöllisesti merkitsevät käteismaksua. Ford puolestaan sitoutui teknillisillä voimillaan avustamaan neuvostohallitusta auto — ja traktoritehtaan rakennuksessa, jonka tuotanto käsittäisi 100,0000 vaunua vuodessa. Sen lisäksi saivat venäläiset teknikot luvan harjotella Fordin tehtaissa.

Samana vuonna solmi Thomas D. Campbell, jota pidetään USA:n suurimpana vehnäntuottajana, neuvostohallituksen kanssa sopimuksen vehnän ja pellavan viljelyksestä 10 miljoonan acren laajuisella alueella hänen johdollaan ja amerikkalaisilla maanviljelyskoneilla 100 miljoonan arvosta. Lähemmät ehdot eivät ole tunnettuja, eikä yrityksestä ole toistaiseksi kuulunut mitään muuta, kuin että neuvostohallitus vaihtelevin luottoehdoin on ostanut Amerikasta suunnattoman määrän traktoreita.

Venäläis-amerikkkalainen kauppa oli täten päässyt jaloilleen. Viime vuonna tehtiin Amtorgin ja erään chikagolaisen yhtymän välillä sopimus 18 uuden metallurgisen tehtaan rakentamisen ja 40 vanhan tehtaan uudelleen järjestämisen avustamisesta Venäjällä. Työ suoritetaan viiden vuoden kuluessa, tullen maksamaan 1 miljardin dollaria. Yhtymä

on lähettänyt 15 insinööriään Pietariin työskentelemään tehtaiden suunnittelussa. Ja tämän vuoden aikana ovat lehdet tuon tuostakin tienneet kertoa suurista venäläisistä ostoista USA:ssa:

"Texas laivaa erään 25 miljoonan dollarin puuvillatilauksen pohjois-Venäjälle. — Milwaukeen Allis-Chalmers C:olla on Amtorgin traktoritilauksia 3,5 milj. dollarin arvosta. Venäjälle menevien traktorilaivausten yhteissumma nousee ennen maaliskuun loppua yli 30,000 yksikköön, joiden arvo on noin 25 milj. dollaria. — Amtorg on ostanut 17,000 auraa, 2,000 kylvökonetta ja 18,000 erikoiskonetta puuvillan ja maissin kylvöä varten."

"Ei kukaan, joka ei ole läheisessä kosketuksessa Venäjän asiain kanssa, voi käsittää, mitä suunnattomia summia venäläiset uhraavat maanviljelyksensä kehittämiseen, s. o. maanviljelyskoneisiin" — lausuu Campbell. — "En ihmettelisi, vaikka näkisin 500 miljoonaa dollaria uhrattavan ostoihin Yhdysvalloista seuraavan 10 vuoden kuluessa."

USA. on kahden vuoden ajan elänyt neuvostokauppojen hurmauksessa. Neuvostoliitto on siellä nyt ensimmäisellä sijalla maanviljelyskoneiden ostajana. Sähkötarpeiden hankinnassa on sillä kolmas sija, tieteellisissä kojeissa toinen, puuvillassa neljäs. Kauppadepartementin tilaston mukaan oli vienti Venäjälle v. 1929 ainoastaan 1,5 % USA:n koko viennistä. Mutta v. 1930 neljän ensimmäisen kuukauden aikana, konjunktuurien Euroopassa laskiessa, se kohosi 4 %:iin, joutuen kuudennelle sijalle. Yhdysvaltojen hallitus on tästä huolimatta kaiken ajan säilyttänyt kylmän päänsä, torjuen venäläiset lähentelyt ja jopa varottaenkin liikemaailmaa näistä kaupoista.

Suhteet eivät kuitenkaan ole jääneet, kuten jo olemme nähneet, yksinomaan kaupallisiksi. Neuvostoliitolta ei puutu ainoastaan tehtaita ja koneita, vaan myös voimia niiden rakentamiseen ja käyttämiseen. Sen teknillinen avustus on kehittynyt uudeksi "toimilupa"-laaduksi. Tällaisia sopimuksia tehdään nykyään kahta eri lajia.

Fordin ja edellämainitun chikagolaisen yhtymän tavoin ovat monet amerikkalaiset toiminimet sitoutuneet lähettämään Venäjälle asiantuntijoita. H. K. Cooper C:o avustaa Dnieprostroin valtavan sähkövoimalaitoksen rakennuksessa, Stuart, James and Cook C:o järjestelee hiilikaivoksia ja General Electricillä on sopimus patenttien vaihdosta. Näiden lisäksi tulee enemmän kuin 40 liikettä, jotka ovat lähettäneet yli 200 insinööriä Venäjälle.

Toiseen luokkaan kuuluvat sopimukset yksityisten amerikkalaisten insinöörien ja neuvostohallituksen välillä. Traktoritrustilla on 6 insinööriä ja yli 200 muuta amerikkalaista asiantuntijaa ja työnjohtajaa Stalingradin tehtaitten palveluksessa. Eräässä kellotehtaassa työsken-

telee 20 insinööriä USA:sta, värimetalliteollisuudessa 78 insinööriä, geoloogia ja työnjohtajaa. Luetteloa voisi jatkaa loppumattomiin. Samanaikaisesti opiskelee satoja venäläisiä amerikkalaisissa tehtaissa. Neuvostovenäläisen tilaston mukaan työskenteli Venäjällä maaliskuun 1 p:nä 1,350 ulkomaalaista teknikkoa, joista noin puolet oli amerikkalaisia ja loput etupäässä saksalaisia. Sopimuksia teknillisestä avusta oli 97, joista 25 oli solmittu talousvuoden viiden ensimmäisen kuukauden aikana. Palkat, jotka maksetaan osittain ruplissa ja osittain dollareissa amerikkalaisiin pankkeihin, ovat usein kaksikin kertaa korkeammat kuin Yhdysvalloissa. Insinöörien ja heidän perheittensä hyvinvoinnista pidetään erinomaista huolta.

Mutta tässä jo pistääkin kommunistinen pukinsorkka esiin. Ulkomaalaisten teknikkojen henkinen huolto on jätetty VOKS:ille, joka opettaa heille venäjää ja järjestää heille luentoja sekä esitelmiä Venäjän oloista. Se on kuitenkin tunnetusti tshekan valvonnan alainen Komiternin erikoiselin vallankumouksellisen mielialan levittämiseksi kapitalistisiin maihin. Ja niin vähän kuin luulisikin amerikkalaisen insinöörin kommunismiin taipuvan, on jo monessa tapauksessa todettu, että he muutaman kuukauden oleskelun jälkeen Neuvostoliitossa jo ovat muuttaneet väriään ja tietoisesti tai tietämättään joutuneet palvelemaan kommunistista propagandaa kotimaassaan.

Venäläis-amerikkalaisella mitalilla on vielä toinenkin puoli, joka nyt vasta vähitellen alkaa paljastua. Ulkomaisen valuutan tarve on pakottanut neuvostohallituksen yhä suurempiin ponnistuksiin *vientinsä* kehittämiseksi, eikä diplomaattisten suhteiden katkeaminen ole häirinnyt sen *tätä* kauppaa Englanninkaan kanssa. Mitä Yhdysvaltoihin tulee, ei venäläisen tuonnin kokonaissumma vielä tänäkään päivänä ole huomattava. Kauppatase on kaikkina vuosina pysynyt Yhdysvalloille vahvasti aktiivisena. Laatuunsakin nähden on tuonti suureksi osaksi käsittänyt toisarvoisia aineksia, kuten vuotia, harjaksia, jouhia, lumppuja ja pellavaa. Mutta jo pari vuotta sitten liittyi näihin manganimalmi, jota alettiin myydä huomattavasti alle Amerikan hintojen. Useita kaivoksia on sen johdosta täytynyt sulkea. Toissa vuonna liittyi siihen venäläinen antrasiitti, jota tuskin luulisi kannattavan kuljettaa hiilikaivosten maahan. Sitä myytiin kuitenkin jo v. 1928—29 165,000 tonnia $ 5,50 hintaan tonnilta amerikkalaisissa satamissa, amerikkalaisen maksaessa $ 12,50. Ensimmäisinä panivat tähän *työläisten ammattijärjestöt* vastalauseensa vaatien tullisuojaa tätä heidän elinkeinoaan vaarantavaa polkumyyntiä vastaan. Mutta siitä ei toistaiseksi ollut mitään apua.

Venäläisten kauppasuhteiden varjopuolet kävivät yhä ilmeisemmiksi, kun tänä vuonna Yhdysvaltoihin alettiin laivata suuret määrät

halpahintaista venäläistä puutavaraa. Pommi oli kuitenkin määrätty räjähtämään vasta syksyllä tiedon levitessä, että Amtorg oli myynyt Chikagon viljapörssissä terminakaupalla 5 miljoonaa bushelia — 1,82 milj. hl. — vehnää 44 senttiä alle päivän hintojen. Kun ankara pulakausi jo ahdistaa Yhdysvaltojen farmareita juuri hintojen halpuuden takia, uhkasi tällainen manööveri koko viljataloutta romahduksella. Maatalousministeri Hyde ei ole empinytkään lausumasta, että myynnin yksinomaisena tarkoituksena on USA:n talouden ahdinkoon saattaminen ja ettei Venäjä voisi toimittaa perille tätä viljamäärää. Myynnin poliittinen luonne onkin aivan ilmeinen. Onhan esim. jo todettu, että neuvostohallitus saa Hampurissa myymästään vehnästä noin 70 penniä kilolta, kun se itse suorittaa siitä 95 kop. eli nykyisen kurssin mukaan yli yhden markan talonpojille.

Eipä ihme, että Amerikassakin silmät alkavat aueta Venäjän kaupan vaaroille. Ne piirit joiden toimeentuloa tämän polkumyynti lähinnä uhkaa, vaativat nyt yhä jyrkemmässä äänilajissa valtiovallan suojatoimenpiteitä. Ja kansan suurten massojen myötätunto on heidän puolellaan. Onkin selvää etteivät amerikkalaiset, jotka ovat saaneet kokea verisen kansalaissodan orjakysymyksen merkeissä, voi välinpitämättömästi suhtautua tai vieläpä välillisesti myötävaikuttaa siihen orjamaiseen kohteluun, jonka alaiseksi työvoima Venäjällä nykyään on joutunut. Mutta vientitrustien suureen poliittiseen vaikutusvaltaan katsoen ei ehkä tämäkään paljoa merkitsisi, ellei tällä välin olisi tapahtunut asioita, jotka nyt ovat pakottaneet valtiovallankin luopumaan puolueettomuudestaan ja yhtymään Venäjän-vastaiseen rintamaan.

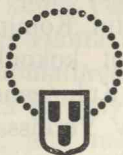
Yhdysvallat ovat verrattain kauan säilyneet puhtaana kommunistisesta tartunnasta. Kominternin alaisilla järjestöillä oli siellä v. 1929 vain noin 7,000 jäsentä, ja katkera taistelu „oikeauskoisten" moskovalaisten ja „hoipertelijain" välillä vähensi vielä heidän merkitystään. Mutta pula-ajan saavuttua Yhdysvaltoihinkin muuttui tilanne täydelleen. Jo menneenä syksynä onnistui Kominternin agenttien koota työttömien kymmentuhantiset joukot kokouksiin ja mellakoihin, joilla oli selvä kommunistinen leima. Kuluneena vappuna olivat jo sadattuhannet liikkeellä ja m. m. New Yorkissa on sen jälkeen tuontuostakin ollut yhteenottoja poliisin ja kommunistien välillä. Yhteiskuntarauha on alkanut järkkyä.

Poliisin tutkimukset mellakoiden johdosta paljastivat merkittäviä tosiasioita. Ei ainoastaan tullut todetuksi, että kommunistiset johtajat olivat käyttäneet miljoonia tyytymättömyyden lietsomiseen työttömien joukossa, vaan takavarikoiduilla asiakirjoilla toteennäytetyksi, että nämä rahat olivat saapuneet Amerikkaan Kominternin eurooppalaisesta kiihoitus- ja rahoituskeskuksesta — neuvostohallituksen kauppaval-

tuuskunnasta Berlinistä — Amtorgin välityksellä. Todistukset olivat niin raskauttavia, että tavanmukaiset vastaväitteet „väärennyksistä“, eivät tehonneet. Kongressin oli asetettava tutkimuskomissiooni, jonka puheenjohtajaksi nimitettiin neuvostokaupan aikaisempi esitaistelija Hamilton Fish. Tämän komissioonin työ on sitten luonut uutta valoa kommunistien hämäriin liikemenetelmiin.

Amtorgin henkilökunnan kuulusteluissa on viranomaisia paljon auttanut se ristiriita, johon Moskova on joutunut ulkomaisen edustuksensa kanssa pian kaikkialla maailmassa. Neuvostohallituksen lainsuojattomiksi julistetut diplomaattiset ja kaupalliset edustajat ovat antaneet yllättäviä tunnustuksia, joihin tosin osaksi on suhtauduttava hyvin varovasti, mutta jotka toiselta osalta — tapauksissa kuten Besedovskin — esitetyn yksityiskohtaisen ainehiston perusteella ovat katsottavat todistusvoimaisiksi. Viimemainittuun luokkaan on luettava Neuvostovenäjän valtiopankin ent. johtajan ja Amtorgin varapuheenjohtajan Scheinmannin tunnustukset sekä Amtorgin osastopäällikön Delbasin paljastukset tämän toiminimen harjoittamasta sotatarpeiden salakuljetuksesta. Kun hän ilmoittaa, että 400 sotilaslentokoneen moottoria on salassa ostetty ja viety Venäjälle, on sellaisen väitteen pätevyys helposti todettavissa. Ja kun Amtorgin presidentti Bogdanov kuulusteluissa väittää, ettei hän edes jäsenenä kuulu Venäjän kommunistiseen puolueeseen, on tämä kaiken sen perusteella, mitä neuvostovenäläisistä virkanimityksistä tiedetään, ilmeinen valhe. Kun hän sitten ei ”muista” kauppakomissariaatin amerikkalaisen osaston johtajan nimeä, ei ole epäilystäkään siitä, että Amtorgin asia on sangen sairas. Johdonmukaisesti onkin USA:n hallitus nyt kieltänyt viisumit kaikilta venäläisiltä kaupallisilta ”edustajilta” Yhdysvaltoihin.

(Jatkuu).

Helsinki 1930, Kirjapaino-Oy. TAITO.

Kirjapaino-Oy. Taito.